

РЕШЕНИЕ

№ 746

гр. Бургас, 22.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, I ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ,
в публично заседание на четиринадесети юни през две хиляди двадесет и
трета година в следния състав:

Председател: Мариана Г. Карастанчева

Членове: Пламена К. Георгиева Върбанова
Кристиян Ант. Попов

при участието на секретаря Ани Р. Цветанова
като разгледа докладваното от Мариана Г. Карастанчева Въззивно
гражданско дело № 20222100502269 по описа за 2022 година

Производството е по чл. 258 и сл. ГПК и е образувано по повод на въззивната жалба на процесуални представител на С. Т. Р. от гр.*** –ищец по гр.д. № 406 /2022 год. по описа на Айтоския районен съд против решение № 276/22.11.2022 год. постановено по същото дело ,с което е отхвърлен иска на въззивника за осъждане на А. Х. И. от гр.*** да му заплати обезщетение в размер на 2000 лв. – за причинени имуществени вреди на осн.чл. 45 ЗЗД ,ведно със законната лихва върху тази сума от деня на увреждането – 05.01.2021 г. до пълното изплащане на сумата.

Въззивникът изразява недоволство от решението , като счита същото за неправилно и необосновано .

Сочи се ,че първоинстанционният съд неправилно не е съобразил ,че действителната претенция е за имуществени вреди и че е грешка в изказването на адвокатския повереник на ищеца в заседанието по същество,че става дума за неимуществени вреди.Освен това –едва в съдебния акт съдът е посочил,че няма да кредитира като доказателство представените с исковата молба снимки на убитото куче и по този начин е лишил страната да докаже по друг подходящ начин това ,което е целял да установи със снимките на

трупа на кучето.Същото се отнася и до показанията на свид. Ч. ,като според въззивникът районният съд неправилно не ги е кредитирал.

Оспорва се и изводът ,че останал недоказан фактът ,че ищецът е имал куче и то е умъртвено по описания начин .Сочи се ,че за това е представено към исковата молба копие от ветеринарно-медицинското свидетелство и е било поискане разпит на ветеринарния лекар,което искане съдът ограничил чрез допускане до разпит само на един свидетел .От показанията на свидетелите не може да бъде изграден друг извод ,освен този ,че ищецът е имал куче ,специално подбрано и подготвено за пазач на стадото и че именно с автомобила ,управляван от ответника е настъпило увруждането и всичко е станало като последица от поведението на ответника .

Налице е и необосновано и пълно игнориране на представените писмени доказателства –преписката на РРП Бургас-ТО Айтос ,ветеринарноимунизационния паспорт,показанията на разпитаните свидетели ,включително и писмения отговор на ответника .

Моли се за отмяна на решението и постановяване на ново ,с което претенцията да бъде изцяло уважена и присъдени разноските пред двете инстанции .

Въззивната жалба е допустима,подадена от процесуално легитимирано лице против подлежащ на обжалване акт .

Въззимаемият ответник в писмения си отговор по чл. 263 от ГПК чрез процесуалния си представител оспорва въззивната жалба .Подчертава се ,че съдът не е приел за установени сочените в исковата молба факти –че кучето било закупено преди 3 години за 500 лв.- и било обучено в специализирана ферма за кучета-пазачи в гр. Бяла Слатина.Напротив – съдът приема ,че липсват каквито и да е доказателства ,че ищецът е закупил куче ,както и че същото е преминало обучение.

Относно показанията на свид. Ч. се твърди ,че те противоречат на свички останали доказателства по делото ,включително и на твърденията в исковата молба ,поради което правилно не са кредитирани от съда .

Оспорват се и оплакванията за ограничаване на броя на допуснатите свидетели ,тъй като именно по искане на ищцовата страна били допуснати двама свидетели .Оправдано е и решението на съда да не кредитира

представената снимка ,още повече ,че от нея не става ясно какви обстоятелства се иска да бъдат установени,кой е мъжът на снимката /тъй като ответникът твърди ,че не е той.

Счита се ,че в случая е останала абсолютно недоказана деликтната отговорност на ответника,който от самото начало отхвърля твърдението ,че е причинил виновно смъртта на процесното куче.

Моли се за потвърждаване на решението и присъждане на разноски .

След преценка на събраните по делото доказателства и като обсъди съображенията на страните ,Бургаският окръжен съд прие за установено следното :

Предявен е бил иск с правно основание чл. 45 и сл. ГПК ,като ищецът е твърдял в исковата молба ,че вследствие действията и бездействията на ответника при управлението от него на л.а.“Лада“ с рег. № Е 41 90 МК в района на с. Съдиево на 15-10-2021 г. ,той е блъснал собственото на ищеца куче ,порода „Бордър коли „,което вследствие на удара в автомобила е починало .В резултат на смъртта на животното ищецът е претърпял имуществени вреди ,за обезщетението на които претендира заплащане на исковата сума от 2000 лв.

За да отхвърли предявената претенция ,първоинстанционният съд е приел ,че фактическият състав на разпоредбата на чл. 45 и сл. от ГПК не е бил доказан по делото –не е установено ,че ищецът изобщо е закупил куче от твърдяната от него порода ,каква е цената на това куче;че това куче е било обучено ,както се твърди в исковата молба ;не е доказано ,че именно това куче е починало при описания инцидент .Посочил е ,че твърденията на ищеца по никакъв начин не са доказани от показанията на разпитаните по делото свидетели –Е.Б. и Т.Ч. ,които са косвени и преразказват чуто от трети лица .

Настоящият съдебен състав счита крайния извод на районния съд за правилен ,макар и с различни мотиви :

От показанията на разпитания от настоящия състав свид. Х.Г. –личен ветеринар на ищеца ,става ясно ,че ищецът действително е собственик на куче, порода „Бордър коли", което придобил с покупка преди 3 години и което отглеждал за нуждите на притежаваната от него ферма за овце в района

на с. Съдиево , община Айтос .Кучето било закупено по обява от развъдник в Северна България, на възраст два месеца,като за него са били полагани всички необходими грижи –прегледи ,ваксинации ,мерки по обезпаразитяване/които се предприемат на всеки 2-3 месеца / и т.н. , след което/ когато навършило шест месеца/ ищецът го завел в Северна България /гр.Бяла Слатина/ във фирма, която се занимава с обучение на кучета за пазачи на стада. Обучението продължило 6 месеца, след което кучето било прибрано от ищеца във фермата му и изпълнявало дадените му команди. Ищецът твърди, че кучетата от тази порода живеят около 15 —18 години и в случая имало възможност за съвместна работа и полза още поне десетина години.От показанията на свид. Г. става ясно ,че едно-две такива кучета с един пастир могат да пасат 300-400 животни ,което прави кучето много ценен помощник ,особено при липса на работна ръка в животновъдството .

На 05.10.2021г. около 08.30 ч. овцете от фермата са били изведени на паша в района на с. Садиево от пастира Д.К. . Кучето, както обикновено тичало около стадото и направлявало движението на овцете. В този момент, по пътя преминава лек автомобил „Лада" с рег. № Е 41 90 МК, управлявана от ответника А. И. и кучето, започва да тича и да лае срещу възприетият от него като заплаха за стадото автомобил. Пастирът повикал кучето, което се върнало назад, но отново продължило да лае и да гони автомобила, при което настъпил удар между него и управлението от ответника автомобил, като кучето било блъснато и прегазено от автомобила. Ищецът твърди в исковата си молба ,че след като автомобилът блъснал кучето, едва тогава водачът И. спира автомобила и когато вижда, че кучето лежи безжизнено, се оплаква от прилошаване и болки в областта на гърдите, поради което ищецът му позволява да си тръгне, а не да изчака идването на полиция, за да бъде съставен протокол за събитието.

Тази фактическа обстановка се потвърждава и от представените писмени доказателства –копие от имунизационния паспорт на животното/приложен към прокурорската преписка /,становище на специалист от Републикански киноложки съюз ,включително и от показанията на тримата свидетели ,разпитани по делото .Ответникът принципно не оспорва ,че на сочената дата и час се е движил със служебния автомобил по сочения път в землището на с. Съдиево и край него е минало стадо овце,както и са затичати три броя кучета около автомобила .

За да се приеме основателност на претенцията по чл. 45 и сл. ЗЗД обаче и да се приеме ,че следва да се ангажира отговорността на деликвента за плащане на обезщетение за причинени вреди следва да са налице следните предпоставки :противоправно и виновно поведение от страна на извършителя ,настъпили вреди и причинна връзка между противоправното деяние и причинените вреди .

С други думи ,нНе всяко деяние е елемент от фактическия състав на непозволеното увреждане , а само противоправното деяние. Противоправността се определя като противоречие на деянието с императивна правна норма. Последната може да бъде формулирана като забрана — например, много забранителни норми се съдържат в Закона за движение по пътищата — не трябва да се пресича на червено, не трябва да се кара в насрещното платно и прочее. Нормата обаче може да определя поведението на лицата при настъпване на определени условия — напр. да определя техните задължения, т.е. да бъде задължаваща — примерно, лекарят е длъжен да окаже медицинска помощ на нуждаещия се пациент. Общото при тези норми е, че те съдържат формулата, която законът изисква за определено поведение. Нормата дефинира поведението и ако в действителността поведението на едно лице се отклонява, не съвпада с модела, описан в императивната норма, е налице иротивоправно деяние. Затова деянието е противоправно, когато нарушава заповеди или забрани, установени изрично в правни норми.

Възможно е обаче императивната норма да формулира една забрана или задължение чрез правните последици, които възникват, ако конкретното поведение на лицето съставлява деяние, чиито признаци изрично и изчерпателно са описани в самата норма. С други думи, нормата посочва изрично неправомерното деяние и последиците, които правото свързва с неговото извършване. Такива са нормите в Наказателния кодекс — например който подбужда чужда държава или обществена група в чужбина към война или друго враждебно действие против републиката, се наказва с лишаване от свобода от пет до петнадесет години — чл. 98, ал. 1 НК. В тези случаи говорим за съставомерно деяние — деяние, което осъществява признаците на фактическия състав на престъплението.

Изводът, който може да се направи, е че за да е противоправно едно деяние,

първо трябва да е налице конкретна императивна правна норма с посоченото по-горе съдържание и второ, конкретното поведение на едно лице да не съвпада с тази правна норма, а да я нарушава. Забраняващите и задължаващите норми могат да се намират във всякакви нормативни актове. Без значение е към кой клон на правото те принадлежат — публично или частно. Те могат да бъдат норми на конституционното, наказателното, административното, процесуалното, търговското, семейното, вещното право и т.н. Не трябва обаче да изпускаме пред вид най-важната забранителна норма в областта на непозволеното увреждане — чл. 45, ал. 1 ЗЗД. Макар да се съдържа в ЗЗД, тя твърде много наподобява по своята формулировка нормите на Наказателния кодекс. Всеки е длъжен да поправи вредите, които виновно е причинил другиму. В разпоредбата е описано неправомерното деяние — причиняване вреди другиму и санкцията за това — задължението за поправяне на вредите. Законът забранява да се причиняват вреди другиму и ако едно лице наруши тази забрана и причини вреди, неговото деяние осъществява състава на чл. 45, ал. 1 ЗЗД, т.е. деянието е съставомерно, противоправно. Противоправно е обаче поведението на собственика ѝ, който не е упражнил достатъчен надзор върху нея и е допуснал настъпването на отрицателните последици.

Противоправността е обективен елемент от фактическия състав на непозволеното увреждане. Затова тя не трябва да се смесва с вината, която е субективен елемент на НУ. Всяко увреждане е противоправно, освен ако не са налице основания, които оправдават неговото извършване, т.е. които изключват противоправността, докато не всяко увреждане може да бъде извършено виновно — умишлено или небрежно. Затова господстващата теория приема, че едно деяние е противоправно, ако то нарушава едно правно защитено благо — имуществено или неимуществено (причиняване на вреди), докато упрекът към това деяние се свързва с вината на извършителя. По същия начин е уредено положението и при договорната отговорност. Този, който наруши договорното си задължение — не го изпълнява или го изпълнява неточно, макар да е положил дължимата грижа, т.е. да не е виновен, действа противоправно. Но той не е длъжен да обезщети вредите, защото не е виновен, а не защото е действал правомерно. Господстващата теория ориентира понятието за противоправност по същество към резултата — трябва да е засегнато едно правно защитено благо, а то се засяга чрез

причиняването на вреда.

В конкретния случай не са събрани почти никакви доказателства относно механизма на произшествието ,но не е установено по никакъв начин и противоправно поведение от страна на ответника .Противоправността предполага поведение ,което нарушава установени и разписани правила на поведение .В случая не е било установено по делото ответникът да е нарушил някакви правила ,които е следвало да спазва .В самата искова молба се сочи ,че ответникът не е действал в никакъв случай умишлено и „това не е било направено нарочно „от него .С постановление на РП-Бургас е отказано образуването на досъдебно наказателно производство поради липса на съставомерност на деянието . Прокурорът е приел,че от обективна страна деянието е несъставомерно, тъй като не могло да се приеме, че на инкриминираната дата обвиняемият е проявил жестокост към гръбначно животно, като го е прострелял с огнестрелно оръжие и по този начин причинил противозаконно смъртта му. Съгласно чл. 151 от Закона за ветеринарномедицинската дейност във вр. чл. 7, ал. 2, т. 2 от Закона за защита на животните, за жестокост се смятали действия, които причинявали страх, нараняване, болка, страдание, стрес или смърт на животни, освен в случаите, посочени в чл. 117, ал. 1, т. 10, т. 11 и т. 12, чл. 159, ал. 3, чл. 160, ал. 2 и чл. 179, ал. 3 ЗВМД. От субективна страна деянието също се явявало несъставомерно, тъй като обвиняемият не съзнавал общественотоопасния характер на извършването, не предвиждал неговите общественотоопасни последици и не искал тяхното настъпване. Предвид гореизложеното, прокурорът направил извод, че деянието не съставлява престъпление, с оглед на което наказателното производство срещу обвиняемия и го прекратил на основание чл. 243, ал. 1, т. 1 вр. чл. 24, ал. 1, т. 1 от НПК.

Следователно не е налице умишлено умъртвяване на животното ,а и не е изяснено точно как е починало .От друга страна не се установява нарушение на правила от ЗДВП/не се сочи и какви точно правила се твърди ,че са нарушени /,още повече ,че и в тази връзка не са събрани почти никакви доказателства –налице са до известна степен противоречиви обяснения на страните – ищецът твърди ,че ответникът не е спрял автомобила при „нападението „на кучето ,а ответникът твърди ,че е спрял,а и кучето само започнало да тича,да гони и да лае по автомобила ,възприет от него като заплаха за стадото .

В крайна сметка липсват доказателства за противоправно поведение на ответника и причинна връзка между това поведение и настъпилия вредоносен резултат – смъртта на животното .От обясненията и на двете страни може да се направи извод ,че по-скоро става дума за нещастен инцидент /доколкото в исковата молба се твърди ,че и след като пастирът повикал кучето ,то продължило да лае и да гони автомобила /.

Затова изводът за недоказаност на исковата претенция е правилен ,поради което атакуваното решение следва да бъде потвърдено .

По тези съображения Бургаският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 276/22.11.2022 г. постановено по гр.д. № 406/2022 г. по описа на Районен съд –Айтос .

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване .

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____